

økonomiske midler til Menneskerettighedsdomstolen.

Sagen er nemlig: Hvad vil den praktiske konsekvens være, hvis denne udvikling får lov til at fortsætte, og der ikke bliver tilført midler til Menneskerettighedsdomstolen? Jo, det vil være, at på sigt, når dette charter bliver bygget ind i EU-forfatningen, vil folk naturligvis gå til EF-Domstolen, for her kan man jo få sagerne behandlet. Der vil aldrig komme til at mangle penge til dommere ved EF-Domstolen. Jeg tror ikke, man kan forestille sig, at der vil være nogen problemer med det, for penge-kassen står jo altid på vid gab, når det gælder EU's budgetter.

Peer Lorenzen oplyser i Berlingske Tidende i dag, at EF-Domstolen har 340 jurister til at bistå dommerne – altså en meget, meget stor stab – og EF-Domstolen behandler i øjeblikket kun 500 sager om året, mens Menneskerettighedsdomstolen har 10.000 sager om året, men slet ikke har det personale, som man er begunstiget med i EF-Domstolen. Hvis dette misforhold får lov til at fortsætte, opnår vi altså den situation, at EU ikke alene på grund af det rent juridiske, forfatningsdiskussionen, men også på grund af de praktiske forhold udsulter Menneskerettighedsdomstolen. Så får man altså et menneskerettighedssystem i Europa, hvor der er en funktionsdygtig domstol for dem, som bor i et EU-land, og så vil menneskerettighederne i praksis få vanskelige forhold i de lande, som forbliver uden for EU. Vi får altså et delt Europa, forstået på den måde at kvaliteten af menneskerettighederne ikke vil kunne håndhæves tilstrækkeligt uden for Unionen, hvor de i øvrigt også vil komme i fare på grund af den praksis, der kan komme ved EF-Domstolen.

For os er det fuldstændigt afgørende – og det er også grunden til, at vi stemmer for og støtter den vedtagelse, der ligger her i dag – at Danmark til det yderste gør, hvad man kan, for at Menneskerettighedsdomstolen kan komme til at fungere effektivt og fornuftigt. Jeg vil godt spørge ministeren, om der ikke kunne være mulighed for – især når man tager de oplysninger, der er bragt i Berlingske Tidende i dag, i betragtning – at Danmark f.eks. kunne yde et rente- og afdragsfrit lån, indtil de økonomiske problemer blev løst. Der er jo mange andre lande, der skal blive enige, og det kan tage lang tid.

Størrelsen af det beløb, der skal til for at få det til at fungere, er, så vidt jeg ved – men det kan ministeren jo bekræfte – så langt nede, at det ikke er noget, der kan volde de helt alvorli-

ge problemer for den danske statskasse. Med et ordinært budget på et par og tyve millioner kroner i Europarådets institutioner skulle det nok være muligt at yde en særlig dansk økonomisk bistand under en eller anden form, hvis det skulle være nødvendigt for at bringe sagerne i skred. Vi vil i hvert fald meget gerne støtte det, hvis noget sådant skulle vise sig at kunne fremme sagen.

Der har været en diskussion om overvågning, og det her er efter min opfattelse en utrolig vigtig og principiel diskussion. Vi støtter i Enhedslisten 110 pct., at man har en overvågning af menneskerettighedernes overholdelse, og at den foregår i Europarådet; det er særdeles fornuftigt. Det, der i allerhøjeste grad var problemet i forbindelse med Østrigsagen – ud over at man ligesom afsagde en dom, før man havde undersøgt sagen – var jo, at det ikke skete i Europarådets regi, men i betænkelig grad lignede noget, der foregik i EU-regi.

Jeg synes, det må være en utrolig vigtig dansk opgave at fastholde, at Europarådet skal være centrum for overvågning af menneskerettighedernes overholdelse, også i forbindelse med f.eks. Tjetjenien og Rusland, som det har været nævnt, og at den opgave under ingen omstændigheder må overlades til den kommende forbundsstat i EU. Det ville jo være helt forfærdeligt, hvis en kommende forbundsstat skulle have til opgave at overvåge sin egen overholdelse af menneskerettighederne. Det må enhver da kunne se, for så er man netop i den situation, som man har i USA, hvor man har en forbundsstat uden en menneskerettighedsdomstol, som kan føre kontrol. I USA er det højesteret, der er den sidste instans på menneskerettighedsområdet, så de amerikanske borgere har ikke den mulighed, som europæiske borgere har for at gå til en menneskerettighedsdomstol, som er uafhængig af staterne.

Så snart man kommer ind på det system, at det er den samme domstol, der skal håndhæve staternes lovgivning og også tage stilling til, om de samme stater overholder menneskerettighederne, er man for alvor ude på skråplanet, og den forfatningsdebat, der foregår i EU i øjeblikket, vil føre til det samme slutresultat, som man har i USA, nemlig en union, hvor den øverste domstol på én gang er den øverste statslige domstol og den øverste menneskerettighedsdomstol. Jeg tror, der var en, der kaldte det system, vi har i Europa, for unikt, og det er fuldstændig rigtigt. Det er unikt, fordi vi har en